

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1808/2019
21.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3372/18 од 13.02.2019. године, у седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3372/18 од 13.02.2019. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 2601/15 од 20.03.2018. године, у става другом, трећем и четвртном изреке и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење у укинутом делу.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2601/15 од 20.03.2018. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилац у радном односу на неодређено време код тужене, почев од 09.02.2010. године, те да му по том основу припадају сва права и обавезе из радног односа. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћених зарада исплати, за период од јуна 2013. године до новембра 2016. године, новчане износе са законском затезном каматом, како је изреком наведено, као и доприносе за обавезно социјално осигурање и то пензијско и инвалидско, здравствено и доприносе за случај незапослености, како је изреком наведено. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 260.960,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3372/18 од 13.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18) и утврдио да је ревизија тужене основана.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужилац био у радном односу код тужене, у ПУ ... и обављао послове полицајца, плата му је исплаћивана све до јуна 2013. године, када је престала исплата без усменог или писменог образложења тужене и то, како о престанку исплате плате, тако и о његовом будућем радно-правном статусу. Тужилац је био пријављен на осигурање по основу радног односа код Министарства унутрашњих послова од 09.02.2010. године до 31.05.2013. године, када је одјављен због одсуства са рада дуже од шест месеци.

Према разлозима нижестепених судова, тужилац је стекао статус запосленог на неодређено време 09.02.2010. године, као и право на исплату зараде која му, као право по основу рада, припада почев од јуна 2013. године јер тужена, на којој је терет доказивања, није доказала да је тужиоцу доставила одлуку о престанку радног односа, а приговор застарелости потраживања, који је истакла тужена, неоснован је, јер је најстарије тужиочево потраживање на име изостале зараде доспело 26.07.2013. године, па како је тужба поднета 02.10.2015. године, то није протекао трогодишњи рок застарелости, сагласно члану 196. Закона о раду.

Основан је ревизијски навод да је побијана пресуда донета уз погрешну примену материјалног права. Имајући у виду све околности случаја, Врховни касациони суд налази да је због погрешног правног схватања нижестепених судова изостало утврђење релевантних чињеница на околности благовремености тужбе ради утврђења постојања радноправног статуса тужиоца као запосленог на неодређено време, од чега зависи право тужиоца на исплату плате и правилна примена материјалног права о тужбеним захтевима.

У конкретном случају тужилац је кумулативно поставио тужбене захтеве и то ради утврђења постојања радног односа на неодређено време и накнаду плате уз исплату доприноса за обавезно социјално осигурање по основу рада. С тим у вези, утврђење радно-правног статуса тужиоца као запосленог на неодређено време и евентуална повреда овог права тужиоца је његов примарни тужбени захтев. Благовременост тужбе са овако постављеним тужбеним захтевом је услов да суд приступи утврђивању осталих релевантних чињеница.

Сагласно ревизијским наводима, нема законите одлуке о тужбеном захтеву тужиоца без правилне примене одредбе члана 195. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05), којом је прописано да против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Рок за покретање спора је 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Полазећи од чињеничног утврђења нижестепених судова за сада није могуће правилно применити наведену законску одредбу, односно нема услова за оцену

благовремености тужбе (у смислу члана 195. Закона о раду), коју је тужилац поднео 02.10.2015. године, јер су нижестепени судови пропустили да утврде релевантну чињеницу, а то је моменат сазнања тужиоца да му је повређено право на стицање радноправног статуса запосленог на неодређено време. Будући да из тужиоцевог исказа произлази да му је обустављена исплата плате у јуну 2013. године, без усменог или писменог образложења, потребно је расправити од каквог су значаја наведене чињенице на његов радно-правни статус и моменат када је тужилац за њих сазнао.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је укинуо нижестепене пресуде уз враћање предмета првостепеном суду на поновно суђење, применом члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић